

שבתאי מגיר

פסח מילין אמר לי

פסח מילין אמר לי: חפש אותה.
 היא משוררת צעירה, מאד מכשרת
 הא לה מספר הטלפון שלה
 היא שלחה אלי שירים
 ואני מאד התרשמתי
 ורשם לי את כתבתה.
 יותר מזה הוא לא אמר
 על שיריה
 על דמותה ולא
 פאר כשרונה.
 כזה הוא היה.

בשיריו הוא דוקא דבר.
 טען, ותאר בפרטים, גם התוכח.
 שיריו ברבם רזים וצנועים
 אך מלאים ברוח.
 לא הלך בגדולות,
 נעץ מלותיו בנושאים הפשוטים.
 בסופו של דבר קרא לקוראים
 להמשיך ולא להרפות
 ולא במלים נשגבות,
 עם מעט מאד קשוחים,
 למה לחיות.

ינואר 2011

פסח מילין 1985, צילם: מיכאל בסר

באוסף הזה נהירים בדרך כלל, ובעלי אופי פזמוני, כמו שירה של מירה טנצר, המתבוננת על העצב בעולם ומבינה את מגבלות השפה: "והאנשים, גם הם עלולים להיות עצובים מאד. / במיוחד אם אין להם מי שיגוע / בהם, או לפחות כלב, / לטיל אתו בפאתי שדה ולראות איך השמים נכתבים / כל פעם מחדש, / ואם ירד גשם זה / יהיה מלים, ולא / כל דבר צריך להסביר". איתן ווילף מספר בנשימה חנוקה על "רגעים קשים": כל יום / לקראת ערב / העורבים מנסרים בקריאותיהם את האויר / שנופל סביבי גושים גושים / ועלי לרוץ וילקט אותו / על מנת להצליח לנשם". דניאל עוז מעמיד תמונה מטאפורית מיוחדת של קהות רגשית של דמות נשית: "מי זוכר / באיזה יום / פסק הלב מלסער בקרבך / כחית פרא קשורה בשק / אשר לעולם לא יתר". ושני רון עורכת חשבון נפש עם מידת התועלת שבהיוקקות שלה לאחרים בחייה: "נאחזות באנשים בצפרניים / כמו מטפסת על קיר עם חבלים / וידיה מתעופות בינתיים וראשה מסתחרר מהגבהים / נאחזות באנשים בצפרניים ולאט לאט הן נשחקות / ולבדה היא תפל למטה. / האם זו דרך לחיות?"

חטיבה מצומצמת יותר של שירים באוסף זה נוגעת במציאות הסובבת את הכותב, ומהדהדת עולם ערכי ודרכי התמודדות עם אבל או אובדן ערכים. מיטל ריינזילבר כותבת פזמון קינה לנרצחת שלהבת פס, נועם טראוב מבקש לייצר מחדש סיפורי עקדה וקורבן ואביעד גוטפריד מתאר שינויים והגדרה עצמית מחודשת במונחים של פועל: "להדפיס את פרטיס העובד / בצד ההפוך של הפס". המציאות הישראלית ניצבת גם במרכז שיריו של דרור עמית, עד עצוב לאירועים חדשתיים, המאניש את העיר ירושלים: "הזמן מתרחש לאט בירושלים. / בבוקר שלאחר המהומות בהר הבית / ראיתי שוטרים רצים / אל עבר ערבים צועקים. / אך ירושלים המשיכה להתנהל לאטה".